

Η φλογέρα του βοσκού

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown



Όμορφα ήταν στο χωριό. Ο Διαμαντής πάντα χαιρόταν όταν ερχόταν στο χωριό του παππού του. Του άρεσε να περπατάει στα μικρά μονοπάτια ανάμεσα στο δάσος, να ξαπλώνει και να απολαμβάνει τον παχύ ίσκιο των πελώριων δέντρων, να αφουγκράζεται τις μελωδίες των καλαμιών δίπλα στο ποτάμι. Πιο πολύ όμως



να του διηγείται ιστορίες της φύσης. Ιστορίες θλιβά και λίγο - πολύ για όλα τα πλάσματα της

Μια ηλιόλουστη μέρα του Ιουνίου, ο

Διαμαντής ζήτησε από τον παππού του να πάνε μια μεγαλύτερη βόλτα από το συνηθισμένο, λίγο έξω από το χωριό. Ο παππούς συμφώνησε. Ξεκίνησαν λοιπόν χέρι - χέρι τον περίπατό τους. Αφού άφησαν πίσω τους τα τελευταία σπίτια του χωριού και διέσχισαν το χορταριασμένο μονοπάτι ανάμεσα στα πεύκα, έφτασαν σε ένα λιβάδι. Απρόσμενα, ακούστηκε μια όμορφη απαλή μελωδία. Στην άκρη του λιβαδιού, ένας βοσκός, περιτριγυρισμένος από τα προβατάκια του, έπαιζε έναν

όμορφο σκοπό με την ξύλινη **φλογέρα** του. Τα επιδέξια δάχτυλά του άλλαζαν συνέχεια θέση στις τρυπίτσες του μικρού οργάνου.

%flogera_boskos%

Καθώς άκουγε ο μικρός Διαμαντής του γεννήθηκε μια απορία:

- Παππού, γιατί οι βοσκοί παίζουν φλογέρα; Γιατί να μην παίζουν βιολί ή ακορντεόν ας πούμε; Ηρεμούν τα πρόβατα με αυτόν τον ήχο;

- Πρώτα απ' όλα, απάντησε ο παππούς, η φλογέρα έχει έναν απαλό ήχο που, πράγματι, φέρνει μια ηρεμία στο κοπάδι. Επίσης είναι κι ένα πολύ ελαφρύ όργανο, που μπορεί εύκολα να κουβαλάει πάνω του ο βοσκός σε κάθε βοσκοτόπι μακρινό ή κοντινό. Αλλά βέβαια αυτή η ιστορία μας πάει πολύ πίσω στο χρόνο.

Συνέχισαν το περπάτημα και φτάσανε στο ποτάμι. Κάτσανε στον ίσκιο μιας λεύκας.



αντής.

- Τι λοιπόν; Ξεχάστηκε για λίγο ο παππούς. Α ναι, όπως

έλεγα αυτή η ιστορία μας πάει πολύ πίσω. Σύμφωνα με την ελληνική μυθολογία, προστάτης των βοσκών ήταν ο θεός Πάνας. Ο Πάνας είχε πόδια τράγου και κέρατα και τριγυρνούσε στα βουνά και στα ποτάμια. Αγαπούσε και προστάτευε τη φύση. Μια μέρα, που περπατούσε ανέμελος κοντά στον ποταμό Λάδωνα, αντίκρισε τη νύμφη Σύριγγα. Α, εδώ πρέπει να σου πω πως οι νύμφες, σύμφωνα με τους αρχαίους, ήταν γυναίκες που ζούσαν στην άγρια φύση συνήθως κοντά σε ποτάμια. Μόλις ο θεός Πάνας λοιπόν αντίκρισε τη νύμφη αυτή, μαγεύτηκε από την ομορφιά



έρος της. Αυτή όμως τρόμαξε πάρα πολύ από τον ήχο που έβγαζε και προσπάθησε να του ξεφύγει.

κατάλαβε ότι δεν θα τα κατάφερνε. Παρακάλεσε λοιπόν τον ποταμό Λάδωνα να τη βοηθήσει. Έτσι, ο Πάνας φτάνοντας στην ακροποταμιά, αντίκρισε μια καλαμιά αντί της νύμφης. Έμεινε να την κοιτάζει απαρηγόρητος. Ξάφνου ένα δυνατό αεράκι φύσηξε και τα καλάμια έβγαλαν έναν απαλό ήχο. Ο Πάνας δεν έχασε καιρό. Έκοψε κάποια καλάμια, όλα σε διαφορετικό μέγεθος, τα έβαλε στη σειρά από το μεγαλύτερο προς το μικρότερο, τα ένωσε με κεριά και έπαιξε έναν σκοπό προς τιμή της αγαπημένης του.

%flogera_panas%

Είχε φτιάξει το πρώτο πνευστό όργανο, τη **σύριγγα**, που είναι πιο γνωστή ως «ο αυλός του Πάνα». Αυτό το όργανο είναι και ο πρόγονος της φλογέρας που είδες να παίζει ο βοσκός.

- Φτιάχεται κι αυτή από καλάμι, παππού;
- Ναι, από καλάμι ή κι από ξύλο ακόμα. Αλλά, πολλά είπαμε. Καιρός να γυρίσουμε σπίτι. Μεσημέριασε.

Ο Διαμαντής σηκώθηκε και κράτησε το χέρι του παππού. Πήραν τον δρόμο της επιστροφής. Ένα ελαφρύ αεράκι σηκώθηκε κι απαλοί ψίθυροι έφτασαν στ' αυτιά του παιδιού. Κοίταξε πίσω. Οι καλαμιές δίπλα στο ποτάμι τον αποχαιρετούσαν. Χαμογέλασε.

Αλέξανδρος Σαββόπουλος

